

LA SENYERA FEDERAL

BIBLIOTECA PUBLICA
TARRAGONA

Porta-veu de la Joventut Republicana Federal

Any II

REDACCIÓ: August, 14, baixos
ADMINISTRACIÓ: Plassa Olózaga, 10, ent.
No responem dels articles firmats.

Tarragona 23 Agost de 1908

Preus de subscripció

Catalunya y Nacions Ibèriques, trimestre, 1'50 pts.
Estranger..... 2'00

Nom. 47

LA EDUCACIÓ LAICA

Escola de 1.ª Ensenyansa

Robledo, 4 baixos

Ensenyansa científica y racional. Clases especials de repàs, reforma de lletra y preparació pera la 2.ª ensenyansa.

S'admeten recomenats y externs

Notes setmanals

La dimissió den Tressols.

La premsa catalana s'ha ocupat durant els darrers dies de la projectada dimissió del jefe de la policia especial D. Anton Tressols y ab verdadera unanimitat de parers tots han trobat el cas inexplicable ja que no ridicol.

Verdaderament en Tressols deu tindre un temperament y una epidermis tan extranyament organises que se sent de la picada d'un mosquit y en cambi no s'adona de la punxada d'una agulla de bunot de les mes llargues.

Cóm, si no fos aixis, se comprendria que en Tressols, que va ésser aludit molt personalment per gran part de la premsa barcelonina quan la seva declaració en el procés den Ruil, se féu el sord en aquella ocasió, exposant la seva dignitat professional y d'home als comentaris saladíssims que se li feren, y are per una que ell creu, senzilla, alusió al cos que pentany, posi el crit al cel y menassi ab presentar la dimissió y renuncia dels seus drets pels anys de servei, afeigíhi que si dirá o deixarà de dir?

Si en Tressols fos un senzill particular ens creuríem autorisats pera dirli que res pot esperar-se de lo que ell fassi o digui perquè he podria resultar que després digués que no sab res, pero com que es jefe de policia té l'obligació de saber moltes coses; fins deu saber y podria dirnos com se poden arregar un millonet de pessetes en 29 o 30 anys ab un modest sou.

Del Mestre

Caducidad de las viejas Instituciones

XII

(Conclusión)

Se que esto generalmente no sucede; mas son por esto menos legítimas las consecuencias que deduzco. La vida del anacoreta ha sido considerada siempre como la más cristiana. ¿Qué es un anacoreta? Un hombre que se aísla del mundo, que sacrifica ante los altares de Dios todas las afecciones de familia, que ayuna, que macera sus carnes, que se concentra en el Señor y espera que el ángel de las tumbas venga a romper sus ataduras y abrirle las puertas de los cielos. Las consecuencias no han sido deducidas solamente por mí: lo han sido por cien varones eminentes del cristia-

nismo, que figuran en el catálogo de fundadores y de santos. ¿Por qué, además, los cristianos de los primeros tiempos anhelaban los tormentos de martirio y provocaban por merecerlos las iras de sus implacables enemigos? En las fiestas del paganismo se adelantaban con frecuencia entre la muchedumbre y derribaban del ara las imágenes de los dioses del Olimpo. ¿A qué, sino a sus ardientes aspiraciones al paraíso, era debida esa imprudencia, condenada por la misma Iglesia?

Si en todos tiempos han sido pocos los que han seguido el camino del mártir y del anacoreta, ¿qué prueba sino que un principio cuya aplicación contraria a la naturaleza del hombre, no puede llegar nunca a todas sus naturales consecuencias? La propiedad y la familia llamarán sin cesar nuestras miradas desde el cielo a la superficie de la tierra; el lazo económico que nos une con los demás hombres, nos hará interesar por la sociedad en que vivimos; el vínculo psicológico que media entre nosotros y el universo no dejará que le olvidemos, ni le odiamos. Los sentidos, la inteligencia, las pasiones, ¿cómo han de permitir tampoco esa especie de anonadamiento a que nos condena este dualismo? La vida puramente ascética es un suicidio, que afortunadamente consumarán muy pocos, atendido el número de individuos que componen nuestra especie.

¿Desgracia de la humanidad si las consecuencias del principio fuesen ó pudiesen ser aceptadas por la mayor parte de los hombres! ¿Qué es la muerte para el que tiene fe en la eternidad del ser y del espíritu? Una transformación, un nuevo accidente de la vida. ¿Qué para el que cree en el dualismo del cielo y de la tierra? La extinción completa de la vida misma. Para éste, ¿qué es la humanidad después de la muerte más que una palabra? Para aquél, ¿qué es sino el medio donde ha de renacer y participar del bien a que contribuyó con sus esfuerzos? El uno se siente, pues, solidario con la humanidad en el tiempo, el otro insolidario; el uno está dispuesto a sacrificarse por los hijos de sus hijos, el otro sólo para salvar su alma de las regiones del infierno. ¿Se creará éste, cuando menos, solidario con la humanidad para él, cuando no logran inspirárselo ni su Patria ni sus mismos padres; cuando aborrece la mujer que habla de compartir con él los placeres y los dolores de la vida, cuando para ser más perfecto se esfuerza en cruzar el mundo sin dejar tras sí rastro de su estéril existencia.

La sanción del mal sobre la tierra, la insolidaridad, el anonadamiento moral del hombre; he aquí, por fin, los resultados del dualismo. ¿Qué viene a ser, pregunto ahora, la humanidad, si no nos consideramos con ella solidarios? Habrá sólo individuos, la humanidad no será más que un ente de la razón, una quimera. Inútil de todo punto que hablemos de sus leyes, inútil que trabajemos por

la realización de su destino. ¿Su destino? ¡Ah! Esta palabra en boca de un dualista es un sarcasmo. ¿Para qué, según él, estamos todos aquí, sino para borrar con lágrimas y sangre una mancha que no han podido lavar aún las lágrimas ni la sangre de cien generaciones? No le mentéis siquiera la humanidad al dualista, porque para él cada hombre vivo se concentra en Dios; muerto, se une con él ó baja para una eternidad a las últimas regiones de la muerte.

F. PI Y MARGALL.

El Blok Esquerrá

En Moret y en Canalejas, malgrat sos continuus cants a la Llibertat, no han sigut en la realitat si no dos fermes puntals de la reacció. Tots sabem l'odi que senten a totes les reformes siguin del ordre que vulguin. Ab la discussió de la Llei d'Administració Local han patentat de manera palesa la seva disconformitat en tot lo que significa avens pel municipi y la regió. En la qüestió religiosa sab tothom els punts que calsen, doncs han deixat poblar Espanya de tota l'estoria clerical europea ab la mes insana de les indiferencies. A totes les demás nacions els homes de governa que com ells haguessin procedit estarien incapacitats pera presidir els destins de la Nació.

Pero aquí a Espanya no en va es diu el país dels viceverses. Ara s'proposen realisar una obra que ells consideren magna. Es tracta de formar un blok de totes les esquerres pera que no prengui increment la desenfrenada reacció. Aixó, la veritat, feria riure si no fos que hi ha encara incauts en el republicanisme espanyol que creuen en la sinceritat de eixos prestidigitadors de la Llibertat que segueixen les inspiracions del jesuítisme.

Regides per en Melquíades Alvarez, el de mediocre republicanisme, es creuen sortir victoriosos de llur intent y poguer aixís aviat dirigir el timó de la nau del Estat y desde allí procurar que les regions espanyoles no puguin encarrillar-se cap a la emancipació de la burocracia y del caciquisme.

Per lo que toca a Catalunya, podem assegurar que ningú creu ab les paraules d'eixos dos prohoms funests pera la patria. Recorda encare la Llei de les Jurisdiccions y l'paperet aquell que motivá la caiguda del ministeri Vega Armijo quant la Llei d'Associacions, dos llunaris que omplen la cara tota d'en Moret y l'incapacitan de tota obra lliberal pera sempre.

Aixó per una part. Per altra part creuen que l'Estat es superior al municipi, cosa solzament explicable en homes obertament reaccionaris, doncs la verdadera reacció es encarnada en tota centralisació.

No registra la historia dels pobles que cap monarquia siga anterior a ells. Avans de que s'instituis la monarquia borbónica, avans de funcionar la austria-

ca, primer que les monarquies mitjevals Espanya era nodrida pera una infinitat de municipis ab lleis definides ben propies.

Y lo mateix podem dir de les regions. Plini parla concretament de les rasses y les tribus que avans de la era cristiana habitaven nostra Iberia, desprenentse d'aquí qu'eren ja unitats étnicas verdaderas, ab vida, lleis y costums propies; que gosaven d'una amplia autonomia que no han volgut mai deixar de disfrutar. Lo mes antic, lo que s'pert en les págines de la Historia per ser anterior a ella es la autonomia y pera gaudirla han fet y farán els pobles tot lo possible.

Mal poden, doncs, els homes de l'esquerra monárquica construir el blok de les esquerres si comensen pera negar la realitat natural. Els homes liberals deuen haver de regoneixer els drets tant al home individual com al colectiu o si no ja cal que suprimeixin aquell adjectiu.

Posar en mans de la jurisdicció de guerra certs delictes comesos per homes civils y assensinar en flor la autonomia individual y colectiva, y a pesar de tot aixó seguir nomenantse lliberals, es senzillament el camble de la barra.

VENERAND SOLANELLES.
Riudecols, Agost 1908.

Discrepancies

VIII

Deciamos ayer... o com si diguessim en el nostre anterior article, que en el d'avui veuríem cóm hem delograr implantar la verdadera igualtat que deu guiar tots els nostres actes.

Si's cumplís lo que diu la máxima 7, segurament la igualtat seria un fet. Vegín qué diu:

"7. Debemos mirar a todos los hombres como a hermanos y amarlos como a nosotros mismos y asistirlos en las necesidades, amándolos y asistiéndolos por amor de Dios."

¿Quin es aquell mortal que hi veu la efectivitat de lo que'ns diu la máxima que acabem de copiar? ¿Qui es el que ho practica lo que mana la máxima 7?

Mirém el procedir dels ministres de Deu, els primers encarregats en el compliment de les seves doctrines y els que han de donar llum. ¿Quants ne trobarém que tinguin als altres homes com a germans seus y 'ls estimin com a tals? Per no dir cap, una migrada minoria, puig ja sabem que en els camps hi ha herba bona y dolenta.

La professió del sacerdoti, diguin lo que vulguin els interessats, es un medi mes o menos just pera poderse guanyar la vida. Els que l'exergeixen no miren ni poden fer altra cosa que procurar el seu ben-estar, importantlosi poc el dels que no son de la familia seva. (Entenguis per familia, en aquest cas, tots els que formen el gran exercit de ministres del Deu bondados y misericordios).

¿Quants y quants cassos no coneixém

realisats per aquella gent, en que's contradiuen de lo que prediquen? Estimar als demés homes tant com a nosaltres mateixos, mirarsels com a germans y assistirlos en les seves necessitats! Es clar qu'és aquesta una de les missions mes grans de l' Humanitat, pero si, com ja hem dit, els que han d' anar a la vanguardia, els que venen obligats a donar llúm no compleixen ab la seva missió, ¿com volen que'ls altres els segueixin?

Si l'amor fraternal confongués a tota l' Humanitat, si tots els homes obressim impulsats per un mateix ideal y tots els nostres actes fossin fills del cor, ¿quin dubte hi ha que l'igualtat, tan desitjada per tots els homes de cor noble y de bona voluntat, seria un fet?

Allavors no hi hauria ni superiors ni inferiors, ni rics ni pobres y fins ni sabis ni ignorants, perque com no regnaria'l mal, no hi hauria necessitat de gent pera reprimirlo; com que tots ens socorriem germanivolament en les necessitats de cada hú, la riquesa y la pobresa no existirien, puig tots seríem tan rics y tan pobres com els altres y com que tots cultivariem per un igual la inteligencia, no hi hauria ni sabis ni ignorants per la senzilla raó de que tots sabriem igual.

Deu, si li donés sa divina voluntat, ja podria ferho aixó, ja podria posarlo a la práctica aquest somni nostre plé de grandeses. Pero com no vol, com éll gosa ab els nostres actes rebelds, a voltes, de sumissió voluntaria, altres, no podem gaudirne d'una igualtat perfecta, d'una igualtat verdadera.

¿Qué hi hem fer, doncs? Deixarém pera'l vinent article la màxima següent a la que avui comentém, puig com ens hem allargat mes de lo que pensavem, no podem parlarne avui per temor de cansar als amables llegidors y per no abusar de l'hospitalitat que'ns dona LA SENYERA FEDERAL. PAU CATALÁ Y ROS.

Un que no ho sembla y ho es

II

Per segona vegada vejem a n'en Ferré, fent de *judío errante* pels carrers de Tarragona en busca d'un piset per llogar, una capelleta aont enquibirsi y pogueu esser adorat per gent cándida y de fácil sugestió. Un punt d'apoi, o mes clar, un camp d'experimentació pera assajar els seus treballs de finalitat económica.

¡Eureka, ja'l tinc! ¡¡La Cambra de Comers!! Hem de convindrer qu'en Ferré, va esser l'alma mater de la *Cámara* per espai de molt de temps. Tots, o casi tots els individus de la Junta, estavan supeditats a n'ell. Era poc menys que l'indispensable en totes les qüestions. En Ferré era el *mentor* del president senyor Boada qui no resolvia cap assumpte ni donava un pas sense avants consultarli si primer havia de comensar per la dreta o be per l'esquerra.

Ab motiu de la darrera vaga de peons, en Ferré, no cal dirho, fou el director d'escena, Estimulat per la casi totalitat de comerciants y convenintli aguantar llur confiança, va posar a contribució tota la seva inteligencia y iniciatives pera guanyar el plet; y com siga se veigé apurat perque el periode de proba li era desfavorable per la solidaritat y cohesió dels obrers, que com un sol home aguantaven y sostenien ab dignitat y ab rahons convincentas llurs demandes, va concebir una idea que segurament no se l'hi hauria ocorregut a un engendro del

abismo. Aquesta idea consistia en sitiar per fam als *obrers rebeldes*, per medi d' un Montepio, conegut vulgarment per *patronato*, prometent a n'els que s'hi associessin *el oro y el moro* y que faria la felicitat de llurs familias, mentres els hi posava el dogal al coll.

Descomptada l'aprovació dels comerciants a l'*hazaña del sabi Rabi*, posà fil a l'agulla y no havem de repetir lo que en altres ocasions, LA SENYERA ha publicat respecte el procedir d'aquest desgraciat *patronato*, doncs coneguts son de tothom els seus efectes y molt será que no s'hagi de lamentar algun dia de dol si no s'imposa el bon sentit. Basta dir qu'en Ferré, *insiguiendo su tradicional costumbre* de que tots els medis son bons pera arribar al fi, va organisar el Montepio, va redactar els estatuts, y en una paraula, no descansá hasta conseguir els seus propósits. D'aquesta manera va guanyar el plet.

Nostre héroe respirá de satisfacció. Un assumpte tant laboriós y que estigué a punt de petarli als dits al fi el veigé coronat pel mes gran éxit. No en vá, en una célebre reunió s'erigí, ell mateix en advocat dels obrers. Creiem que desde allavors no ha tingut cap mes client, esceptuant algun vago profesional, en demanda d'una colocació mes o menys burocrática, augment de sou d'algun servil afortunat y clients pel istil. L'obrer sá de trevall y de conciencia en fuig d'en Ferré, li fa fastics la seva presencia y maleeix a tot hora l'haver trovat en el camí de la vida a un home ab un cor tan mancat de sentiments humanitaris.

Els comerciants, no tots, tambe els hi repugnava la mal ànima den Ferré, pero degut a las circunstancias cedian y acceptavan son procediment. Mes deixem aquets extrems que en tot cas els ampliarem a son degut temps y tractem a n'en Ferré com a individu de la Cambra de Comers.

Aparentment, tot anava com una seda. L'advocat dels obrers y el *mofeta* dels comerciants, tot en una pessa, seguia aguantantse en el pedestal de la gloria; cor que vols, cor que desitjas, demana. Representant de la Cámara a la Junta d'Obras del Port? Fet. (Seguirá).

En Josep Baró

Un simpático y jove nacionalista republicá, En Josep Baró, ha sigut condemnat a tres anys de presó per la publicació d'un article en el setmanari *Empordá*, de Figueres.

Les circunstancias actuals ens priven gairebé d'expressar el nostre pensament, sense exposarnos a ésser víctimes de les sancions penals que regeixen en el nostre desgraciat país.

No li queda altre remei al el senyor Baró que resignarse al compliment de la pena imposada. Passar tres anys darrera els ferros de la reixa celular, per un delicte polític, son tres sigles de angunia y de tristesa d'estar separat de la familia estimada, dels amics y companys volguts. Son tres sigles que no acaben de passar mai, reclus en aquella cel·la, sense ningú ab que poder distreures de l'aborriment en que s'está sumit...

No per xó les idees s'obliden, ni s'oblida a qui es martre d'una causa que compta ab molts milers d'adeptes.

Com diu el nostre estimat confrare *El Poble Catalá*, "... un lluitador ha caigut ferit en mitg de la batalla continua. Y patint el dolor d'ara, anyorém més fortament que mai el dia triomfant de la nostra patria!.

L'afinitat de les idees federals ab les nacionalistes republicanes, fa que nosal-

tres sentim fortament la condemna del senyor Baró. Quan les idees se professen honradament, aixó es, sols pera ajudar ad un granet d'arena a l'obra gran de la reivindicació del poble, es de doldre que un company ensopegui. Els que de les idees ne fan mercaderia política, aquests sempre tenen qui's cuida de que mai sofren la mes mínima relliscada.

Rebi el senyor Baró la nostra salutació de simpatia y desde ara pot disposar d'aquesta modesta publicació, per si en algún cas creu que'l podem ajudar o ferli alguna mercé, lo que compliriam molt gustosos.

El Cafè torrat CAXAMBÚ es el mellor digestiu.

Plany d'amor

Tardor

A ma volguda esposa.

La terra's va esllanguint, sa febre intensa s'apodera de tot y els colors grocs succeeixen als verts y fins els arbres mancats de fulles mostren sols els grocs.

Les extenses catifes qu'enjoaven els camps ab sa magnífica verdor s'han tornat, groguejant, com sempre vives qu'ens retreuen l'imatge de la mort.

L'oronel ja ha marxat, ja en lloc se senten els dolços refilets del rossinyol, els estornells, pinsans y cadernerres ja han emprés la volada a altres regions.

Y fins ma dolça aimia idolatrada també ha empres la volada; els finestrons de sa cambra, tancats, n'han dit: ¡Ja es morta! y... he caigut, desmayat, igual qu'un tronc.

Bella, estimada amiga Primavera tes grandeses d'ahir sols son records que l'ànima ens constringen y m'omplenan de fret el cap, de melangia'l cor.

¡Be prou que tornarás! y ab tu les gales els aucells, els aromes y les flors mes la nina estimada dels meus somnis no tornarà mai mes a mon amor.

J. B. F.

Proveu el gran Cafè torrat CAXAMBÚ, si voleu alimentaros y digerir bé.

Plecs y esquinsades

Els lerrouxistes es veu que sempre han tingut la mateixa deria.

Una vegada a Tarragona s'apoderaren del pseudónim d'un molt estimat company nostre per injuriar a un altre no menys volgut amic.

La darrera setmana *La Rebel·dia* s'apodera de la prova d'un clixé de *Metralla* per posar en ridicol al valent setmanari nacionalista.

Pot ser que no tingan altre virtut pero consti que a *vivillos* no els guanya ni el de *marras*.

Llegim:

«Telegrafian de Lisboa que ha sido detenido el armero Héctor Ferreira y un empleado suyo, que vendieron al regicida Buissa la escopeta de que se sirvió para el atentado contra el Rey D. Carlos.

Los dos detenidos están incommunicados. No volem, ni hem tingut temps de veurer si la constitució portuguesa te privada la venda d'armes pero ens sembla que en cas de que aixis siga deurien haverlos agafat el dia que van obrir la tenda y no ara després de comés el fet.

Aixó cau de plé ab aquell refrá de Castella:

..... la cebada al rabo.

Qui ho ha dit que en Brell ja s'havia retirat?

No fa molts dies que allá en el seu barri del Serrallo, va tenir ocasió de demanar la paraula y de parlar *cuan andalúz*, que diuen qu'ara aixó fa molt *fino*.

Pobre Brell, que poca memoria té! Ara ell volia ferse passar per *andalúz* y no's recorda que ja fa molt de temps que tot Tarragona el té per *sevillano*!

Créguins el senyor Brell, la nostra opinió es que hauria d'anar a parar al *banc*.

Li diem de veritat que tot Tarragona se'n alegraria.

A veure si nosaltres, que no formém en les rengleres del catolicisme ni en cap altra de religiosa, haurém de practicar, donant l'exemple, una de les obres de misericordia.

Diu una d'aquestes que s'ha d'ensenyar al ignorant. Nosaltres no tenim pas pretensions d'ésser sabis ni molt menys, puig som falibles com tots els altres mortals. Pero si que hem d'ensenyar, *nada menos* que al periódic *La Cruz*, primer, que no val a mentir y segon que si no se'n confessa desseguida, anirà a l'infern.

Doncs heusaqui que l'altre dia, aquell periódic, per tenir que anomenar el Passeg del Pi y Margall, va anomenarlo Passeg de Santa Clara.

Que no ho sab *La Cruz* que ja fa algun any que aquell lloc es, per acord del nostre Ajuntament, **Passeig den Pi y Margall?**

Aprenghiho y recordissen y si per car es fiaca de memoria, compri cinc céntims de mànecs de panses, fassils bullir y menjisels.

Créguins, sobre tot no digui mes mentides.

Éxit, éxit colossal pels clericals tarragonins.

La processó que en honor al màrtre de la Brufaganya se celebra anyalment en la nostra ciutat, resultá enguany molt lluida.

De molts anys en aquesta part que no s'hi havia vist tant. Tothom ho deia.

Y's comprén perfectament. Sapiguets aquells populars versos. «Ruja el infierno, —brame Satán,— la fé de España—no morirá», passa aixis mateix. La fé d'Espanya no morirá... senzillament, perque com que ja es morta de temps, ¿com volen que una cosa difunta torni a morir?...

Sant Magi va descuidarse de fer un miracle.

Va consentir, tan soferit com es, que les espurnes del castell de focs el cremessin.

Llastima! No se'n recorda qu'ell va ésser qui va obrar el miracle de que no esplotessin les mines subterranies allavores de la guerra del francès, salvant a tot el poble de Tarragona?

Y no va saber fer el miracle de salvarse a ell mateix?

Records de ma terra (triplicats).

Aixis podriem nomenar un llibret que podria escriurers, recullinthi tots els records que 'ls tarragonins guardarem de les passades festes de sant Magi.

Records de ma terra, (sardana, llibret de l'Asmarats, y records de sant Maginet), se feria l'obra indispensable al menys pera tots els fills de la gloriosa Tarraco, com si diguessim una *Guia del viajero* o'l *Camí recte y segur per'anar al cel... obert*.

No hi haurá ningú que vulgui iniciar practicamente l'idea que acabém d'exposar? Alsa... *Daiçonses*, vosté que té'ls llibres y les lletres y altres tonteries pel cap dels dits y sab totes les tasqueres de la ciutat nostra. Animis, home, que hi ha quartets a guanyar!

De cara al negoci, home!

Per lo que deia dies passats nostre volgut confrare *Catalunya Nova* es veu que a

En Joan Cañellas l'ha salut la tret de tots els apuros.

Nosaltres no ens ho creiem però ara hem vist que tenen raó puig que fins l'ha lliurat (per ara) de la nostra campanya injuriosa.

Remitit

L'A. B. B., diari il·lustrat que's publica a Madrid, en son número del dia 14 del mes corrent, vingut per casualitat a les meves mans, porta en la seva secció dedicada a «Informació política», la següent gacetilla, traduïda del castellà: «La Junta directiva de la Solidaritat Castellana ha rebut una carta de las Diputacions provincials de Lleyda y Tarragona ratificant los acorts adoptats per l'Assemblea de las Diputacions tinguda a Sevilla y fent manifestacions que, de publicar-se, no serian molt del agrado dels Directors de Solidaritat Catalana y del centralisme barcelonés».

Res tindria que dir lo firmant d'aquet remitit si'l Diari esmentat, en lloc d'atribuir a la Diputació de Tarragona en general, la carta que diu ha rebut la Junta directiva de Solidaritat castellana, digués, com es lo cert, que dita carta es de tal o qual Diputat ó Diputats de dita Corporació, doncs sápigam l'A. B. C. que aquesta, cap acort te prés en el sentit que expresa en la seva subdita gacetilla.

D'haverlo prés, de segur que no tant sols lo Diputat que surcriu, sinó alguns altres potser la majoria, n'hauria protestat de las manifestacions que diu conté dita carta.

Bó fora coneixer lo noms, o nom, cas de ser mes d'un, del Diputat que ha remés a la Junta de Solidaritat Castellana tal carta. A bon segur resultaria que'l Diputat que la suscriu perteneix a algun d'aquestos partits que desgraciadament subsisteixen encara, representant d'algun cacic que voldria fracassés «Solidaritat Catalana», per lo poc compte que aquesta li té, y perquè veu que de continuar l'actual moviment català, se li acosta l'hora de renunciar a llurs representacions dins la Província.

Per aixó, a Solidaritat Catalana y en son nom los seus Directors, poc los té de preocupar lo que diguin aquestos senyors, doncs fa temps que aquí ens coneixem y sabem el perquè plora la criatura.

Soc de parer que dins la Diputació, no's deu parlar de política y per aixó desitjaria que l'autor o autors de la carta que m'ha donat lloc a escriure aquet petit remitit, fés públics aquelles manifestacions, que segons l'A. B. C. tant poc agradarian a Solidaritat Catalana, y volgués discutir-les en la premsa.

Tindrè'l gust de ser complascut?

EMILI FOLCHS.

Diputat provincial per Tarragona-Vendrell.

Vendrell 17 Agost 1908.

El café torrat **CAXAMBÚ** se ven en les tendes d'ultramarins y comestibles de Miquel Blanc (Plassa de la Font 59 y Cos del Bou 1) y en la de'n Frederic Miret, (Unió 35.)

Solts y noves

Nostre benvolgut amic y paísà En Teodor Llebaria, ha sigut nomenat únic representant a Catalunya de la acreditada Companyia Espanyola de Torrefacció «CAXAMBÚ» expendidora del millor café conegut

fins al dia d'avui, com ho demostra la gran acceptació que ha tingut en casi be totes les regions aont s'ha donat a conèixer y el haver sigut premiat ab MEDALLA D'OR y DIPLOMA D'HONOR en la Exposició Internacional de Productes Alimenticis y Higiene de Paris el dia 15 de Maig del any que som.

Mercés a l'atenció do nostre amic Llebaria, havem tingut ocasió de paladeixar lo excelent café torrat «CAXAMBÚ», y be podem assegurar, sense exageració de cap mena, que ademés de satisfèr el mes exigent paladar per lo seu bon gust y aroma facilitat d'una manera extraordinaria la digestió, per quin motiu lo recomanem als nostres lectors y amics, que podran adquirirlo al detall en els establiments de Ultramarins y Comestibles de Miquel Blanc (Plassa de la Font 59 y Cos del Bou 1) y en el de Frederic Miret (Carrer de la Unió, 36) y les encomandes en major quantitat podden ferles al esmentat representant a Catalunya, carrer de Cavallers, 3, 1, 2.

Desitjem al amic Llebaria molts bons resultats al ensemps que'l felicitem per tan important representació.

Les sales del Centre Federal varen véures plenes de gom a gom el dimecres darrer, ab motiu de celebrarshi ball extraordinari, per ésser la festa major petita de la nostra ciutat.

Les senyoretas hi assistiren en nombre tan gros, que no's trobava un sol seient desocupat.

La sardana reglamentaria fou ballada per una rodona que abarcava tota la grandaria de la sala d'espectacles.

L'animació hi regnà fins a última hora sortintne tothom molt satisfet.

El dimecres també s'hi ballaren sardanes en el Pla de la Séu.

La concurrencia fou nombrosa y les rodones que's formaren foren moltes.

La dansa democrática catalana está ja ben arrelada a Tarragona, diguin lo que vulguin els seus enemics.

Els dies 22, 23, 24 y 25, del corrent celebra sa festa major la important vila de Arbós.

Per el programa que hem rebut de la comissió de festes podem assegurar als nostres llegidors que les d'enguany igualaràn, si no aventatjen, a les dels anys anteriors.

La concurrencia de forasters, segons nostres notícies, sera també forsa nombrosa.

La «Catalana General de Crèdit» important casa bancaria establerta a Barcelona sembla que fracta de estabjir una sucursal en nostra ciutat.

Nosaltres celebrariem que els rumors se confirmessin, tota vegada que la susdita entitat de credit es una de les mes fortes entre les d'Espanya.

En altre nombre prometem a nostres llegidors donarlos hi una ressenya completa de dit establiment bancari.

Les festes de Sant Magi han quedat reduïdes a la categoria d'un zero a l'esquerra.

Exceptuant la sortida dels gegants de Ca la ciutat y les misses y processons. Tot lo demés ha sigut verdaderament fora de programa.

Se veu ben clar que'ls tarragonins se preocupen de la atracció de forasters de fora.

S'anuncia pera'l proper dissabte dia 29, l'aparició del primer nombre del periódic *L'Escut de Valls*, nou company que vindrá a engroixir els defensors de Solidaritat catalana.

El dissabte de la setmana passada se ballaren sardanes en el Pla de la Séu, acudint hi una gentada inmensa y essent moltes les rodones que's formaren pera puntejar la hermosa dansa catalana.

La «Còbta Tarragonina», que va tocar les sardanes, va ser molt aplaudida.

Donava gust de veure la friomfal arribada de l'aigua miraculosa de sant Roc y la de sant Magi, no menys miraculosa que l'altra, y sentir les cansóns y les tocades que etzegaven els que, montats en carruatges, acompanyaven els líquits miraculosos.

Què'ns hi diu d'aquestes profanacions, el nostre confrare *La Cruz*?

En el kiosko den Josep Aymat, Rambla de sant Joan, s'ha posat a la venda, al preu de deu céntims, la bonica noveleta catalana *Recorts de ma terra*, original del conegut poeta festiu En Josep Asmarats.

El cambi dels duros sevillans s'efectua en aquesta sucursal del Banc d'Espanya sense cap classe d'incident.

Demá es el darrer dia senyalat pel Govern pera'l cambi. Qué passarà després del dia 24?

Ningú sab a qué atendres encara. Els uns que no pendran cap classe de duro; els altres que sols admeteran els de encunyació del 69, 70 y 71, altres que sols pendran els que siguin bons...

Qui'ls entendrà'ls duros bons o'ls sevillans? Ningú, perque a Madrid, el *Banco Hispano Americano* va portar al cambi 650 duros que van resultar tots sevillans. Y contin quan en un establiment que no fan altra cosa que tocar monedes a totes hores, no'ls entenen, que com els entendrem nosaltres, altres que'n toquem una volta... cada any?

En el Port hi ha un carrer, el d'Orosio, que les personas que's venen precisades a passarhi han de portar sempre el mocador al nas, per la gran mal-olor que se sent.

No podria evitarse que, un carrer de tan de tranzit com es aquell, se vegés net de tanta bruticia, Sr. Alcalde?

Pel ministeri de Foment s'ha autorisat a la Quefatura d'Obres Publiques d'aquesta província pera que procedeixi al estudi del projecte d'ampliació del pont damunt el barranc de la Font Villa, de Falset, d'acord ab lo sollicitat per l'Ajuntament de dita població.

També s'ha disposat que s'encarregui l'Estat de la carretera que sortint de Tivisa acaba en la d'Alcolea del Pinar, d'acord ab lo demanat per la nostra Diputació provincial.

El Govern no ha decidit encara si les properes eleccions municipals se faran ab arreglo a la nova llei electoral.

Pera avui está anunciat a Reus la celebració d'un grandió miting, que serà el resum dels de tota la serie que ha organisat y celebrat en varies poblacions de Catalunya la Federació Agrícola Catalana-Balear.

A l'acte, que promet revestir gran importancia, hi assistiran la majoria de diputats y senadors solidaris que's troben a Catalunya, els quals, atents sempre a les queixes y necessitats de nostra terra, se disposen a defensar al Parlament la derogació de la llei que, de persistir, portará a la miseria als viticultors de Catalunya.

A Tauste s'ha descobert recentment una important fabrica de moneda falsa. Han sigut detinguts varis individus.

A veure'l Govern de quin modo procedirà ab aquests proximos.

En les sales de la «Joventut Recreativa» el dimecres darrer s'hi ballà son primer ball extraordinari, ab motiu de la festa de Sant Magi, en les que se ballaren les hermoses danses catalanes, que fins ara han honrat a nostra aimada Catalunya.

Les sales de dita societat estaven plenes de gom a gom, en les que s'hi ballà tarda y nit.

Pera avui a la tarda a les quatre y mitja gran ball en la que estan compromes varies senyoretas. Segons rumors les sales se veuran plenes de gom a gom.

Felicitem als jovenets de dita societat pel seu amor a la patria y'ls desitjem forsa anys de vida.

Acabades ja les obres que ab motiu del cambi de màquina venien fentse desde primers de Juliol en la fabrica dels senyors J. Cirera y Sobrinos, demá, dilluns, se rependrà'l treball en dita fabrica, desitjant nosaltres coralment que la seva activitat trobi una justa recompensa.

Segons notícies que tenim per certes, els vapors trasatlántics del «Lloyd Sabaud» ja no faran mes escala en nostre port, essent el de Barcelona el senyalat.

Dijous comensà *El Poble Català* a publicar, en forma de folletó, la interessantissima narració «La crida del bosc», deguda a la ploma de l'ilustre escriptor nordamericà Jack London, el deliciós contista de les costums de la comarca aurífera del Klondyke, el narrador de aventures d'homes y besties, que iguala y potser supera a Rudyard Kipling.

L'obra esmentada, que ha sigut traduïda al català pel nostre estimat amic A. Rovira y Virgili, és originalissima y emocionant, tenint un alt valor literari y una gran forsa dramática, per lo qual no dubtem que assolirà un brillant éxit.

El Director general de Correus y Telegrafs té acabat el projecte pera servei de paquets y giros postals.

Les persones técnicas coneixedores dels treballs realisats pel Sr. Ortuño, fan grans elogis de la competencia que diuen ha demostrat dit senyor, el qual s'ha negat a facilitar detalls del seu projecte fins que'l Ministre de la Governació l'estudii.

Si voleu alimentarvos demaneu el Café torrat **CAXAMBÚ**.

Llibres y Revistes

Recorts de ma terra. (Novela catalana.)—Forma un follet de 16 planes la noveleta que ha donat a l'estampa el Sr. En J. Asmarats, mes conegut en el camp de les lletres per *J. Staramsa*.

L'autor, ab la gracia que en ell es característica, glosa una moltitud de noms de sardanes en la descripció de l'obreta, la que no té altra pretensió que fer passar un ratet d'humor al llegidor y fer arrelar mes en ell l'amor y l'entusiasme per «la dansa mes bella de totes les danses que's fan y's desfán», com va dir l'ilustre Maragall.

L'obreta del Sr. Asmarats, tindrà molta acceptació en el camp sardanófil, lo que hi contribuirá molt l'infin preu a que's ven.

Felicitem a l'autor, el nostre amic Asmarats, per la publicació de tan senzilla com bonica noveleta.

LINIA REGULAR DE GRANS VAPORS IBARRA Y COMPANYIA (Societat en comandita) SEVILLA

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Aguilés, Almeria, Málaga, Cádiz, Sevilla, Bonanza, Huelva, (admetent càrrega pera Ayamonte y Isla Cristina), Vigo, Marín, Villagarcia, Carril, Corunya, Ferrol, Rivadeo, Gijón, Avilés, Santander, Bilbao, Passajes, Sant Sebastiá, Bayona y Burdens.

Servei ràpid eventual pera 'l Nord d' Espanya, ab escala en els ports de Valencia, Alacant, Málaga, Cádiz, Sevilla, Vigo, Corunya, Santander y Bilbao.

S' admet càrrega y passatger a preus reduïts.

Sortirà d' aquets port el pròxim dijous el magnífic vapor espanyol

CABO ORTEGAL

de 2.500 tonelades, capitá D. Eduar'ó Sánchez. Admetent càrrega y passatgers pera els esmentats ports.

Consignatari a Tarragona: En MARIÁN PERES

CARNICERÍA

DE

JOSEP RIBAS

Carn fresca de bou, moltó y anyell.

Se serveixen tota classe d' encàrrecs y provisions.

Cos del Bou, nom. 12.-TARRAGONA

PASTISSERIA Y COLMAT SARAH BERNHARTD

DE

LLUIS RIOLA

Gran laboratori de rebosteria y tota classe de pastells pera bodes, bateigs, etc.—Complet, assortit en capsets especials pera bombons.—Objectes de luxe, xampanyes vins y licors del pais y de l' extranger.

Sant Agusti, 19.—Tarragona

FÁBRICA DE BRAGUERS

DE

Aparells ortopédics (trencats)

Son molts els que venen braguers pero molt pocs els que 'n saben construir. Costa molt col·locar un braguer, pero mes encare saberlo construir, puig avans de col·locarlo be es indispensable saberlo construir perque sense la ciencia y practica de construcció mal se pot adquirir la de col·locació.

No us deixeu atraure per aqueixos aplicadors de braguers que desconeixent per complet llur construcció, anuncian la radical curació de les hernies o trencadures.

EL BRAGUER ARTICULADOR-REGULADOR sistema Montserrat, es el mes practic y modern pera la retenció o curació de les hernies per cròniques y rebels que siguin.

Grans existencies de braguers petits de goma pera la radical curació de les hernies congénites o de l' infancia y tot lo que s' refereix a Cirurgia y Ortopedia.

Casa Montserrat, Unió, 34.—Tarragona

BODEGA VINÍCOLA

DE

DALMAU Y NIN

Especialitat en vins de taula, País y generosos a preus módics. Únic diposit a Tarragona dels acreditats vins dels magatzems de Xerez Sanchez Romate, els quals s' expendran a preus sumament econòmics.

SE SERVEIX A DOMICILI

Teléfono nom. 67.

3, S. Agusti, 3.—Tarragona

GRAN FÁBRICA DE CALSAT

PERA PÁRVULS

DE

CAVALLÉ Y MARQUÈS

CASA FUNDADA EN 1889

Afores de S. Francesc, 94.-TARRAGONA

PALLEJÁ FOTOGRAF

UNIÓ, 18

Casa fundada en 1863

Edifici, construït exprefés pera fotografia.

Reproduccions, ampliacions, postals, etc. y tota mena de treballs pels procediments moderns mes perfeccionats.

CLINICA Y CONSULTORI

pera las enfermetats de la dona

Vies urinaries, Cirujia operatoria, parts electroterapia y análisis micro-químico d'orina y productos patológicos.

BAIX LA DIRECCIÓ DEL

DOCTOR RABADÁ

Ex-intern de l'Hospital de la Santa Creu, ex-ajudant de la Policlínica, del Doctor Fargas y Metge de les Cases de Socors de Barcelona.

Consulta: De 10 a 12 y de 5 a 7.—Pera obrers, de 7 y mitja a 8 y mitja nit.—Per els pobres, franca, los dilluns, dimecres y dissabtes de 12 y mitja a 1 y mitja.

Ramba Castelar, 31, principal

GRAN HOTEL CONTINENTAL

DE

MARTÍ Y REDÓN

Apodaca, 30.—Teléfono, núm. 5

TARRAGONA

Establiment de primer ordre completament nou y construït exprefés pera hotel. Situació inmillorable aprop de l'estació y del port. Habitacions estucades. Magnífiques terrasses ab vistes al mar y al camp. Llum eléctrica. Quarto de bany y ducha. Quarto fosc per fotogràfs. Salons de lectura y pera visites. Autogarage. Weterclosets. Café restaurant.

Higiene y confort modern. Servei de gran lujo pera banquets.